

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1137/2023
10.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца Компаније „Дунав осигурање“ а.д.о. Београд, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Александра Игић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1884/22 од 03.08.2022. године, у седници одржаној 10.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1884/22 од 03.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1884/22 од 03.08.2022. године, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду П 53832/2021 од 18.03.2022. године, тако што је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име регреса, исплати 456.000,00 динара са законском затезном каматом од 03.11.2020. године до исплате, као и да му на име накнаде трошкова првостепеног парничног поступка исплати 37.840,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и на име трошкова другостепеног поступка исплати 37.840,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Ревизија је дозвољена применом члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023, у даљем тексту: ЗПП), због чега није било места оцени дозвољености изузетне ревизије применом члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је правноснажном пресудом Основног суда у Сомбору К 610/2019 од 21.07.2020. године оглашен кривим што је 16.05.2019. године, око 09,50 часова, у ..., у улици ..., на паркинг простору испред „... центра“, као возач путничког возила „Opel Corsa“, које је претходно паркирао на паркинг простор на начин да је возило предњим делом било окренуто ка пословном објекту, а задњим делом ка коловозу у улици ..., способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима као учесник у саобраћају на путевима, који се није придржавао саобраћајних прописа, иако је био свестан да тиме тако може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот и тело људи или имовину већег обима, али је олако држао да до тога неће доћи, противно члану 33. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, као возач описаног возила истим се укључивао у саобраћај на коловоз улице ... са површине паркинг простора на коме је возило било паркирано, при чему је радњу укључивања вршио вожњом уназад, а да се није уверио да тиме неће ометати остале учеснике у саобраћају и о томе није обавестио друге учеснике у саобраћају, јер се том приликом, а пре него што је започео кретање уназад, на овом паркинг простору код задњег дела његовог возила налазила оштећена ББ која је ту била као пешак, ослоњена уз бицикл који је држала поред себе, па окривљени крећући се вожњом уназад и ка коловозу, није уочио наведену оштећену, те је задњим десним делом возила остварио благи контакт са бициклом, услед чега је оштећена изгубила равнотежу, те пала на тло и услед удара о тло задобила тешку телесну повреду у виду прелома бутне кости са десне стране, а могућности наступања ове последице окривљени је био свестан, али олако је држао да до тога неће доћи и био је свестан да је његово дело забрањено, чиме је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3., у вези са кривичним делом угрожавања јавног саобраћаја из члана 289. став 3., у вези става 1. КЗ, те му је изречена условна осуда и мера безбедности забрана управљања моторним возилом Б категорије. Тужени је након што је проузроковао саобраћајну незгоду напустио место догађаја, а након пола сата од штетног догађаја полиција је приступила на адресу његовог пребивалишта и извршила увиђај. Тужилац је у мирном поступку оштећеној ББ, која је колима хитне помоћи одвезена са лица места у лекарску установу, исплатио 02.11.2020. године на име накнаде нематеријалне штете за претпљени страх, физичке болове и душевне болове због умањења животне активности укупно 456.000,00 динара, налазећи да је допринос оштећене настанку штетног догађаја и претпљеној штети 20%.

На овако утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд применио материјално право из одредби члана 29. Закона о обавезном осигурању у саобраћају и оценио да је тужени напуштањем места догађаја након саобраћајне незгоде изгубио права из осигурања због чега је у обавези да тужиоцу на име регреса исплати износ који је тужилац као осигуравач туженог исплатио оштећеној на име накнаде штете коју је претпела у саобраћајној незгоди.

Неосновано се наводима ревизијије оспорава правилна примена материјалног права.

Одредбом члана 29. став 1. Закона о обавезном осигурању у саобраћају прописано је да осигурано лице губи права из осигурања између осталог ако возач није

користио моторно возило у складу са његовом наменом (тачка 1) и ако је возач после саобраћајне незгоде напустио место догађаја, а да није дао своје личне податке и податке о осигурању (тачка 7). Ставом 2. истог члана прописано је да губитак права из осигурања на основу става 1. овог члана нема утицаја на право оштећеног лица на накнаду штете. Ставом 3. истог члана прописано је да друштво за осигурање које накнади штету оштећеном лицу из става 2. овог члана, ступа у права оштећеног лица према лицу које је одговорно за штету, за износ исплаћене накнаде, камату од исплате накнаде и трошкове поступка.

Одредбом члана 13. ЗПП прописано је да је у парничном поступку против учиниоца кривичног дела, суд у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим.

У конкретном случају, правноснажном пресудом кривичног суда тужени је оглашен кривим за учињено кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја у којој је кривицом туженог оштећена ББ претпела тешке телесне повреде, а којој је тужилац као осигуравач туженог исплатио накнаду нематеријалне штете.

Из изреке и образложења осуђујуће пресуде кривичног суда утврђено је да је тужени био способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима као учесник у саобраћају на путевима, да се приликом испаркиравања са паркинга није придржавао саобраћајних прописа, иако је био свестан да тиме може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот и тело људи или имовину већег обима, али да је олако држао да до тога неће доћи, те да је противно одредбама Закона о безбедности саобраћаја на путевима, радњом укључивања у саобраћај крећући се уназад, а да се претходно није уверио да тиме неће ометати остале учеснике у саобраћају и о томе није обавестио друге учеснике у саобраћају, задњим десним делом возила остварио благи контакт са бициклом који је поред себе држала оштећена ББ која је ту била као пешак, услед чега је она изгубила равнотежу, пала на тло и услед удара о тло задобила тешку телесну повреду у виду прелома бутне кости са десне стране.

Имајући у виду и међу странкама неспорну чињеницу да је тужилац критичном приликом напустио место догађаја, а да није дао своје личне податке и податке о осигурању, наводима ревизије се неосновано оспорава правилност одлуке другостепеног суда да је тужени изгубио права из осигурања и да је у обавези да тужиоцу исплати износ који је тужилац као осигуравач исплатио оштећеној у ванпарничном поступку на име накнаде штете претпљене у саобраћајној незгоди.

До примене правила о везаности парничног суда правноснажном пресудом кривичног суда којом је оптужени оглашен кривим долази у ситуацијама када се у парници покренутој против учиниоца кривичног дела одлучује о грађанско-правним последицама које су настале из једног животног догађаја поводом кога је раније вођен кривични поступак у коме је тужени у парници оглашен кривим. Када су у питању правноснажне осуђујуће пресуде кривичног суда, парнични суд је везан констатацијама кривичног суда уколико се оне односе на сама обележја конкретног кривичног дела.

Како је у конкретном случају у кривичном поступку утврђена свест туженог о противправности поступања, као битног обележја кривичног дела, као и да је возилом којим је управљао тужени остварен контакт са оштећеном, услед ког је она пала и задобила тешке телесне повреде, неосновано тужени оспорава правилан закључак другостепеног суда да је код туженог постојала свест да је до саобраћајне незгоде дошло, односно да је возилом којим је управљао проузроковао саобраћајну незгоду. С тога тужени наводима ревизије, којима понавља наводе одбране у кривичном поступку и наводе истицане у парничном поступку и жалби, неосновано и без ваљаних правних аргумената умањује своју одговорност за описани саобраћани удес, а како је Законом о обавезном осигурању у саобраћају, важећем у моменту настанка незгоде, регулисано питање стицања права на регрес осигурања у случају када возач после саобраћајне незгоде напусти место догађаја, која чињеница међу странкама није била спорна, тужени неосновано оспорава своју обавезу да испуни регресни захтев тужиоца, са којим је имао закључен уговор о обавезном осигурању од ауто-одговорности.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**